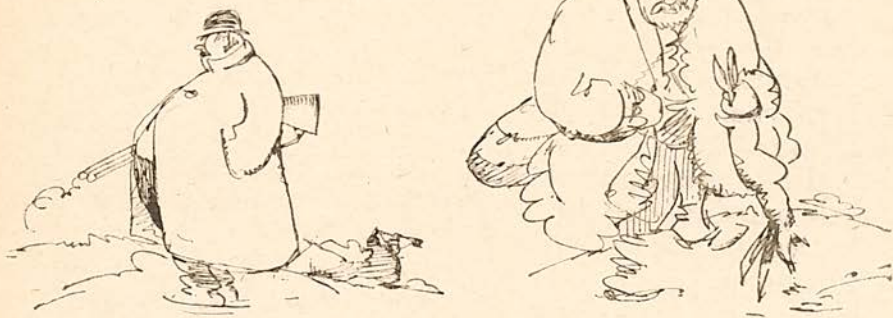

му изскочи, като заякъ, мисълта за лошата срѣща и той се унесе съ проклетие въ нея.

Въ това врѣме единъ заякъ изскочи на поляната. Бае Шишко дигна пушката и гръмна. Нѣщо се прѣметна, нѣщо вресна — а на лице нищо нѣма. Заякътъ изчезна,

Дойде врѣме да се връщатъ. Другаритѣ почнаха да се свикватъ съ тънки свиркания. Събраха се на уреченото мѣсто. Бае Шишко съ праздни ржцѣ, а бае Падежко влачи заякъ.

— А бе, бае Падежко, какъ улови тоя заякъ — не чухъ пушка да гръмне!

— Съ погледъ го ударихъ, бае Шишко, съ погледъ — защо да хабя патронитѣ?

Бае Шишко разбра, че това е заяка, който той удари. Бае Падежко го е намѣрилъ убитъ въ храститѣ. Но какво да прави? Злата срѣща отзарана! Днесъ всичко наопъки ще му върви.

Заю на мостъ седѣше

(Вижъ цѣлнатата картинка на корицата)

Заю на мостъ седѣше,
Топналъ опашъ въ рѣката,
Ситна риба ловѣше.
Дѹхна вѣтрецъ сѣверень,
Та замрази рѣката

И на Заю опашътъ.
Скокна Заю да бѣга,
Откжсна си опашътъ,
Изгуби си куражътъ.

п.